

18 323

Verruiming van de regeling inzake voorlopige teruggaaf van belastingen en enige andere wijzigingen

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 22 oktober 1984

Het verheugt mij dat de leden van de fracties van het C.D.A. en van de V.V.D. met genoegen kunnen instemmen met dit wetsvoorstel.

De leden van de fractie van het C.D.A. behouden zich het recht voor bij de openbare behandeling van dit wetsvoorstel op enige aspecten daarvan terug te komen en dan tevens in te gaan op het rapport van prof. mr. D. Simons dat ik bij brief van 17 juli 1984 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heb aangeboden. Ten aanzien van dit laatste onderwerp herhaal ik, onder verwijzing naar de hiervoor bedoelde brief, dat naar mijn mening de twee in het rapport behandelde maatregelen in hoofdlijnen moeten worden nagestreefd. Met belangstelling zal ik daarom kennis nemen van de opvatting van de leden van de fractie van het C.D.A. Ik verwacht dat zij begrip zullen opbrengen voor het feit dat ik in dit stadium, nu de nadere uitwerking ter voorbereiding van wetsvoorstellen nog niet is afgerond, niet verder inhoudelijk op de desbetreffende voorstellen kan ingaan.

De leden van de fractie van de V.V.D. vragen of het kabinet overweegt, indien de ervaringen met de voorlopige teruggaaf in verband met achterwaartse verliescompensatie niet negatief zijn, het percentage van het in aanmerking te nemen verlies te verhogen. Dat is inderdaad het geval. Beslissend zal daarbij echter zijn de beschikbare kasruimte, die met een dergelijke verhoging is gemoeid. Ook bij de besluitvorming over de begroting voor 1985 is overwogen of het percentage hoger dan 60 kon worden gesteld. Zoals bekend, is besloten de lastenverlichting ten behoeve van het bedrijfsleven voor dat jaar anders in te vullen.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. vragen of naast de op blz. 6 van de memorie van toelichting genoemde oorzaken voor het niet tijdig kunnen vaststellen van de aanslagen een te zware werkbelasting op de inspecties een rol heeft gespeeld en, indien dit het geval is, of de voorgestelde regelingen dan wel als een adequaat middel mogen worden beschouwd om aan de terecht bij de belastingplichtigen levende verlangens tegemoet te komen. De aanwezige werklust speelt vanzelfsprekend een rol bij de snelheid waarmee de te verrichten werkzaamheden kunnen worden voltooid. De organisatie van het werk is er echter de laatste jaren in steeds sterkere mate op gericht de zogenaamde voorrangsposten zo snel af te

doen, dat bij indiening voor 1 april de teruggaaf nog in hetzelfde jaar kon plaatsvinden. De noodzaak om bij de loonposten eerst de loonbelastingkaarten bij te voegen maakt het onmogelijk direct na binnenkomst van de aangiftebiljetten met de aanslagregeling te beginnen. Bij de meer ingewikkelde posten, zoals bij voorbeeld verzoeken om verliescompensatie en om toekenning van WIR-premies, moet vaak een en ander worden uitgezocht. Toch kan het van meet af aan duidelijk zijn dat een teruggaaf tot een zeker bedrag zal volgen. Met de nu bestaande wettelijke mogelijkheden – vaststelling van de definitieve aanslag of carry-backbeschikking en vermindering van een eventueel opgelegde voorlopige aanslag – kan een dergelijke onomstreden teruggaaf echter in lang niet alle gevallen spoedig worden verleend. Zolang op één of meer punten, zelfs op bijkomende punten onzekerheid bestaat, kan de aanslag of een carrybackbeschikking immers niet worden vastgesteld. De vermindering van een positieve voorlopige aanslag biedt alleen uitkomst voor zover deze te hoog blijkt te zijn geweest.

De nu voorgestelde instrumenten maken het mogelijk op een definitieve afdoening vooruit te lopen voor zover dat wenselijk is. Mijns inziens is dit laatste bij voorbeeld het geval indien de belastingplichtige een teruggaaf verwacht, die nog niet kan worden verleend in verband met onduidelijkheid over bepaalde elementen uit zijn aangifte of andere zaken. Er kan bij voorbeeld een procedure lopen over een voorafgaand jaar. Ik aarzel daarom niet de voorgestelde maatregelen een adequaat middel te noemen om de belastingplichtige eerder over zijn geld de beschikking te laten krijgen.

Van de in het wetsvoorstel voorgestelde negatieve voorlopige aanslag verwacht ik geen noemenswaardige toename van de werkdruk op de inspecties. Met de voorlopige teruggaven in verband met achterwaartse verliescompensatie zijn naar schatting 15 manjaren gemoeid. In dit verband vragen de leden van de fractie van de P.v.d.A. of mijn mededeling bij de plenaire behandeling in de Tweede Kamer (Handelingen II, vergaderjaar 1984–1985, blz. 106), dat aan de marginale toetsing niet een zodanig hoog gekwalificeerde arbeid is verbonden dat deze tot een onaanvaardbare stijging van de werkdruk aanleiding geeft, ook geldt voor de gevallen, die in de memorie van antwoord op blz. 2/3 worden genoemd. De daar genoemde gevallen betreffen negatieve voorlopige aanslagen. Naar verwachting is met dit instrument, gezien het aanvullende karakter en het relatief kleine aantal geen noemenswaardige stijging van de werkdruk gemoeid. Hetgeen door mij is gezegd ten aanzien van het werk dat is gemoeid met de voorlopige teruggaven in verband met verliescompensatie, geldt daarom in deze gevallen nog meer. De daar bedoelde toetsing zal, evenals nu het geval is met vaststelling van de positieve voorlopige aanslagen, grotendeels op de administratie geschieden.

Vervolgens vragen deze leden of het niet mogelijk is dat een aantal lastenverlichtende maatregelen die stuk voor stuk nauwelijks een toename van de werklust opleveren, gezamenlijk een te grote extra werkbelasting voor de inspecties betekenen. In theorie is dat, denk ik, zeer goed mogelijk. Voor de maatregelen die de laatste jaren zijn voorgesteld, geldt dit mede gezien de aard van deze maatregelen echter niet. Bovendien wordt in het kader van de personeelsplanning steeds zo nauwkeurig mogelijk nagegaan welke personele gevolgen een bepaald voorstel heeft. De raming van 15 manjaren voor het onderhavige wetsvoorstel is hiervan een voorbeeld. Bij de jaarlijkse bijstelling van het personeels- en investeringsplan zal een mogelijk onjuiste schatting te zijner tijd vanzelf naar voren komen. Indien een dergelijk gegeven blijkt zal ik vanzelfsprekend dit bij de evaluatie van de maatregelen betrekken.

Tenslotte herinneren deze leden eraan dat in de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer de wenselijkheid wordt geuit dat het onderhavige wetsvoorstel in ieder geval voor 1 oktober van dit jaar kracht van wet verkrijgt. Deze wens hield verband met de garantie die aan belastingplichtigen is gegeven dat zij bij indiening van een volledige aangifte voor 1 april

uiterlijk op 1 december van dit jaar hun teruggaaf krijgen, zo niet definitief dan toch voorlopig. Bij de leden van de fractie van de P.v.d.A. is de vraag gerezen welke vertragingen moeten worden verwacht nu dit wetsvoorstel niet voor 1 oktober kracht van wet heeft verkregen. Op dit moment is niet met zekerheid te zeggen of er vertragingen zullen optreden. De definitieve afhandeling van de voorrangsposten verloopt dit jaar voorspoediger dan voorheen. Tijdens de plenaire behandeling in de Tweede Kamer heb ik al gezegd dat per 31 augustus van dit jaar 72 percent definitief was afgehandeld tegenover 56 percent op dezelfde datum vorig jaar. Na aanvaarding van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer heb ik de inspecteurs opgedragen voor de voorrangsposten die op 8 oktober nog niet definitief waren geregeld een elementennota op te maken aan de hand waarvan zo mogelijk tegen eind november negatieve voorlopige aanslagen kunnen worden vastgesteld. Bereikt het wetsvoorstel medio november het Staatsblad, dan moet het mogelijk zijn in de desbetreffende gevallen in de tweede helft van die maand negatieve voorlopige aanslagen met dagtekening 30 november vast te stellen en deze aan belastingplichtigen te versturen. De teruggaaf kan dan kort daarop worden verwacht. Of een en ander haalbaar is, zal moeten blijken. De inspanningen zijn er evenwel op gericht om zodra de wettelijke mogelijkheid bestaat negatieve voorlopige aanslagen en voorlopige teruggaven in verband met achterwaartse verliescompensatie vast te stellen.

De Staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning